

Ben ik het ranzige rotverhaal dat op internet staat?

Pas ik in het sprookje dat ik straks aan de Amerikaanse douane ga vertellen?

Of heb ik een eigen verhaal?

Ik weet het niet.

Ik ben veertien. Mijn vader draagt broeken van ribfluweel en kijkt het liefst naar de sterren. En ach, dat vergeet ik bijna – afgelopen dinsdag heeft hij de wereld verwoest. Mijn moeder is Nora Quinn. Ze werd geboren in Ierland en spreekt zo nu en dan Engels met mij.

Ik bedoel: ze spreekt zo nu en dan met me. Altijd in het Engels.

Haar schilderijen hangen in musea over de hele wereld en als ze zin heeft om haar kleren uit te trekken en naakt op ons dak aan een nieuw schilderij te beginnen, dan doet ze dat.

Ik ben hun dochter. Dat was altijd mijn verhaal.

En nu heb ik niks meer.

Ik ben de enige op de wereld die weet wat ik vandaag ga doen.
Als ik tenminste durf.

Mijn laarzen wachten doodstil op de gladde vliegveldvloer. Wanneer er iemand naar me kijkt, stopt mijn hart even met kloppen. Zouden ze me herkennen van internet? Beginnen ze straks plotseling te schelden?

Er gebeurt niets. De mensen in de vertrekhal kijken dwars door me heen. Gisteren lazen ze over mijn smerige vader, maar vandaag gaan ze op reis. Ze slepen met koffers en krij-sende peuters en zijn hun tweets allang weer vergeten.

Ik ben de bedreigingen nog *niet* vergeten.

Mijn ademhaling gaat oppervlakkiger sinds dinsdagavond. Mijn mond is droog. Ergens in mijn hoofd rinkelt zonder ophouden een alarmbel. *Gevaar*, zegt het geluid. *Maak dat je wegkomt. Vlucht.*

Ik doe alsof het normaal is dat ik hier helemaal alleen op Schiphol sta. Boven mijn hoofd flikkeren informatieborden, ik ruik mannenzweet, een hond zo groot als een kalf wordt voorbereiden in een plastic kooi.

Om de dertig seconden gaat mijn hand naar mijn tas omdat ik mijn telefoon wil pakken – maar elke keer stukt mijn arm halverwege. Ik heb mijn telefoon uitgezet, voor de eerste keer ooit.

Ik haal mijn paspoort alvast tevoorschijn en blader door het boekje zonder stempels. Bij de pasfoto aarzel ik. Ik hou er niet

van om naar foto's van mezelf te kijken. Mijn haar is te steil, mijn ogen zijn te groot, mijn gezicht is te bleek. Ik zie eruit alsof ik bezig ben op te lossen in het niets.

Maar de foto in mijn paspoort is anders: die werd drie jaar geleden gemaakt, toen ik nog op de basisschool zat. Ik kijk onverschrokken en zie eruit alsof ik *superveel* zin heb in de rest van mijn leven. Ik was elf en liet sterrenkers groeien in lege eierschalen.

Dat meisje ben ik dus niet meer.

Naast de pasfoto staat mijn naam. *Emilia December de Wit*. Serieus, zo heet ik.

Die tweede naam was een plannetje van mijn moeder, en ook toen ik vertraging had en pas op 2 januari werd geboren, vond ze het een prachtig idee om me December te noemen.

Mijn vader had best kunnen zeggen: 'Misschien past Sanne beter bij haar. Of Margriet.' Hij had ook kunnen zeggen: 'Laten we haar Cosinus Gelijkbenige Driehoek de Wit noemen.' Dan had mijn moeder misschien gesnapt dat het geen goed idee is om je eigen gekte in de naam van je kind te verwerken.

Maar mijn vader hield zijn mond. Die man was veertien jaar geleden natuurlijk ook al een egoïstische zak. Het kon hem gewoon geen klap schelen hoe zijn enige kind ging herten.

Eindelijk ben ik aan de beurt. Ik leg mijn paspoort op de balie en probeer wanhopig spuug naar mijn mond te krijgen.

'Waar vlieg je vandaag naartoe?' vraagt de stewardess in zonnig geel.

'Naar New York.'

Ik ga rechtop staan. Ik ben bang. En tegelijkertijd voel ik iets nieuws in mijn bloed bij het uitspreken van de naam van die stad. Ik ga naar *New York*. Boven de bedden van al mijn vriendinnen hangen posters van jongens die ze nog nooit in het echt hebben gezien. Boven mijn bed hangt de skyline van

New York. Ik ben er nooit geweest, en toch ben ik verliefd.

‘Vlieg je alleen?’ vraagt de stewardess.

Ik knik. Buiten adem geef ik antwoord op haar vragen.

Ja, ik heb mijn koffer zelf gepakt.

Nee, ik heb geen gevaarlijke stoffen in mijn handbagage.

Alleen deze schoudertas gaat mee de cabine in.

De vrouw kijkt me aan, maar ze herkent me niet van internet. En goddank bedenkt ze ook niet dat ze gisteren op het journaal een walgelijke man heeft gezien die mijn achternaam had.

Mijn uitpuilende koffer krijgt een label en verdwijnt uit zicht. En ik krijg mijn instapkaart. Over anderhalf uur begint het boarden.

Helemaal alleen loop ik naar de rij voor de paspoortcontrole. Ik hoor bij niemand en voel me wonderlijk licht zonder koffer. Mijn bloed tintelt. Ik kan het eigenlijk nog steeds niet geloven: ik ga het echt doen. Twee dagen geleden was het niet meer dan een idee. Iets waarvan ik dacht: als ik een totaal ander meisje was, dan zou ik nu mijn middelvinger naar de wereld opsteken en naar New York vliegen.

Het is vrijdag 26 oktober. Over tien en een half uur ben ik er.

2

Alles ziet er anders uit als je alleen bent. Kleuren zijn feller, geluiden klinken rauwer, plannen kunnen elk moment misgaan. Ik loop door de gonzende hal achter de douane en zeg tegen mezelf dat ik hard moet zijn. Het meisje dat 's nachts de creditcard van haar vader steelt om een vliegticket te boeken gaat niet zitten huilen op een vliegveld-wc. Zo'n meisje begint niet opeens te gillen en ze zet ook haar mobiel niet aan om haar moeder te bellen.

Ik koop een beker cappuccino terwijl ik helemaal niet van koffie hou, maar ik moet alert zijn. De snee in mijn linkerhand doet nog steeds pijn. Er begint bloed door de pleister te komen, maar daar is niets aan te doen. Ik bloed liever dood dan dat ik bij een openbare wastafel die pleister ga vervangen.

En dan sta ik plotseling stil.

Ik staar naar een meisje in de winkel met onbetaalbare tassen. Ze heeft blonde krullen, een strakke spijkerbroek en Uggs. Het is Juno – dat kan niet anders. Ze staat met haar rug naar me toe, dus ik kan haar gezicht niet zien. Met bonkend hart blijf ik wachten tot ze zich omdraait.

Het is iemand anders.

Wankelend loop ik naar de dichtstbijzijnde rij stoelen. Ik ga zitten, knijp mijn handen in elkaar, maar stop zodra ik de snee voel. Hoe kon ik denken dat ik dapper was?

Met trillende vingers haal ik mijn map met papieren tevoorschijn. Alles en alles heb ik uitgeprint. Mijn vluchtschema. De bus die ik straks moet nemen in New York. De wisselkoers van de dollar. Hoeveel fooi je moet geven. In welk museum de

meeste impressionisten hangen. Ik blijf lezen tot ik niet meer buiten adem ben en dan durf ik eindelijk weer op te kijken.

Buiten, achter de glazen wanden, zie ik zeventien vliegtuigen staan. Ze laten hun motoren loeien, stijgen op en veranderen hoog in de lucht in zwanen.

Het is voorbij, zeg ik tegen mezelf. Ik kan Juno niet meer tegenkomen in de gangen. Haar vrienden zullen niks meer naar me schreeuwen op het plein. Mijn gymtas is veilig voor hun aanstekers en dat kluisje vol krassen is toch niet meer van mij.

Ik ga nooit meer terug naar die school.

In de wachtruimte bij de gate moet mijn telefoon heel even aan. Ik wacht gespannen of er berichten binnenkomen, maar het blijft stil. Mijn ouders denken dat ik op school zit, mijn klasgenoten gaan er natuurlijk van uit dat ik onder de dekens lig te huilen.

Nou, toevallig hebben ze het mis. Toevallig is het tijd om mijn middelvinger op te steken naar de wereld – of in elk geval naar mijn ouders. De mail staat sinds vannacht in opperste paraatheid klaar om verzonden te worden:

Aan de losers die mij verwekt hebben,

We hadden een deal, dacht ik.

Ik maakte mijn huiswerk, dekte de tafel en nam geen navelpiercing. Jullie gaven me te eten en deden geen dingen waarvoor jullie in de gevangenis konden komen.

Die deal is er nu niet meer. Dat lijkt me duidelijk.

Jullie denken dat ik een monsterproefwerk natuurkunde aan het maken ben, maar toevallig zit ik in de trein naar Duitsland. Ik ga bij Käthe logeren. Ik word gek hier, dus ik ga naar een land waar mijn vader niet het nieuws van de dag is. Jullie kunnen je

niet voorstellen hoe het is op school en op Facebook en Twitter en alles.

Jullie kunnen je sowieso niet voorstellen hoe het is om mij te zijn.

Kom me niet halen. En bel me ook niet – ik neem toch niet op. Käthe ook niet, die heeft allang een ander nummer.

Ik mail morgen weer om te laten weten dat ik nog in leven ben.

Als dat tenminste het geval is.

E.

Mijn duim zweeft boven de verzendknop. Op dit moment kan ik nog terug. Ik kan gewoon opstaan en vanaf hier naar Arrivals lopen, langs de bagagebanden waar de koffers duizelig rondjes draaien en zo de aankomsthal in, waar niemand op me staat te wachten. Ik kan de trein terug naar huis nemen alsof ik nooit van plan was om te ontsnappen.

En dan denk ik weer aan dinsdagavond.

Ik zat in de warme, stille woonkamer mijn huiswerk voor geschiedenis te maken. Het ging over de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring. Dat is zonder twijfel een van de beste teksten ooit geschreven, maar daar gaat het nu niet om.

Mama was aan het werk in haar atelier – ze had niet eens gegeten – en mijn vader zat boven in zijn kamer te spelen met zijn instrumenten.

Buiten in de schemering liepen mensen langs ons raam. Ik keek naar die onbekende schimmen terwijl de eerste regels van de *Declaration of Independence* glanzend door mijn hoofd marcheerden, en ik was gelukkig. Heel even klopte alles.

En toen ging de telefoon.

Niet mijn mobiel, maar de huistelefoon. Ik liep naar het

toestel, trok mijn mouw over mijn hand en nam op.

Aan de andere kant hoorde ik een hysterische vrouw die half huilde en half stikte.

Ze zei dat ze de moeder van Juno was.

Ze wilde mijn vader spreken.

Ik druk op *verzenden* en mijn mail vliegt weg. Ik wil niet terug.